

SZENT ISTVÁN KIRÁLY ALAPÍTÁSA NE ENYÉSSZEN EL!

„Amint te a világra küldtél, úgy küldöm én is őket a világra.” (János 17,18).

Szent Királyunk az első ezredfordulón, el nem vetve az ősök fontos hagyományait, de megértve és elfogadva, hogy senki sem juthat az Atyához csakis a Fiú, Jézus Krisztus urunk által, keresztény államot alapított mindnyájunknak. Tudjuk, sziklára építette a házat, s bár sok vihar tépte, tépi, mindig cserepezni, újrapolítani kell, sok hívatlan vagy hálátlan vendéget kellett már kiküldeni belőle, de a ház áll. Ahhoz, hogy ez így is maradjon, gondosan óvni, őrizni kell Szent István művét.

Ez a mű összetett. Nem napi, úgymond aktuálpolitikai megfontolásokból áll. Alapja az Úrhoz való feltétel nélküli elkötelezettség, a keresztény Hit. Ez jelenik meg mind a törvényeiben (Kr. u. 1001), mind az Intelmekben (Kr. u. 1015). Mert Isten nem személyválogató, azaz „minden ember azonos állapotban születik” (Intelmek). Ezért írják rólunk az Árpádok idején erre járó idegen utazók, hogy Magyarország az egyik olyan hely, ahol a legjobb, legbiztonságosabb az élet. **Ha ugyanis az Urat, azaz az Életet szolgáljuk, akkor abból élet sarjad. Ha másfele fordulunk, akkor viszont az élet összezavarodik, elnehezül, elsorvad.**

Királyunk fontosnak látta, hogy a Hitben megmaradjunk. Ehhez azonban minden nap cselekedni kell, mert „a hit cselekedetek híján meghal” (Jakab 2,26 és az Intelmek). Más szóval **szerető segítségnyújtás, tettek nélkül nem lehetünk keresztények.** Ez sok mindenben megnyilvánult, de kiemelkedően is abban, hogy 1017-1018-ban Szent Királyunk ispotályos zarándokházakat alapított, bennük szerzetesi közösségekkel, a jeruzsálemi és római zarándoklatok, a zarándokok és az ispotályok környékén lakók segítésére.

Szent Ágoston reguláját követte a szentistváni házak népe, mint ahogy a szintén e korból eredő remeteközösségek szerzetesei is, akikből majd nem sokkal később a

Pálos Rend alakult meg. A Regulát idézve: „Mindenek előtt Istent szeressétek és csak Benne bízatok, azután a felebarátot, mert ezek a nekünk adott legfőbb parancsok.” Fel is jegyezték, hogy az ispotályos, majd a XII. századtól „cruciferi”, azaz kereszties lovag elődeink szűkszávuak voltak, csak Istent imádták és a szavuk „igen, igen, nem, nem” volt, azaz pontosan lehetett rá építeni, ha valamit mondtak.

A „házat” tépő viharok miatt sokszor úgy látszott már, hogy a ház is elveszett, meg a Király alapításának többi része is. A Cruciferi Sancti Regis népet is elemészttette a sok küzdelem, s a török hódítás hosszú időre megszakította a stefaniták működését. De Szent István király műve, hagyatéka nem enyészhet el a semmibe, s az Úrnak semmi sem lehetetlen. Így adódott, hogy sok előkészület után – kiemelten is köszönve Paskai László és Erdő Péter bíboros uraknak – 1993. augusztus 20-ával indulva a Szent István Lovagrend, azaz a Cruciferi Sancti Stephani Regis folytathatja az elődök lelki-szellemi örökségét, munkáját.

Mi, mai méltatlan utódok immár húsz éve igyekeztünk segíteni a rászorulókon lehetőségeink szerint; könyöröghetünk a Kegyelem kieszközlésére az egész magyar nemzet számára; dolgozhatunk, hogy Szent István király alapítása ne enyészzen el a semmibe. **Mert csak az tart meg minket, ha az Úr útján járunk, ha nem térünk le a Szent István király által kijelölt útról.**

Szándékunk szerint ezen igyekszünk, az egy embernek oly sok, de a Történelem Ura előtt oly rövidke elmúlt húsz esztendőben, s továbbra is. Mert **ha nem térünk le a Szent István király kijelölté Útról, akkor megmaradunk magunk is, a Cruciferi közössége is, az egész nemzetünk is.** Járjunk ezen az Úton minden erőnket megfeszítve, ahogy a Regulánk mondja: „**Haladj te hát Krisztusban, véd a Hitet, az Egyházat, Szent István király örökségét, a Regnum Marianumot és örömmel énekelj!**”

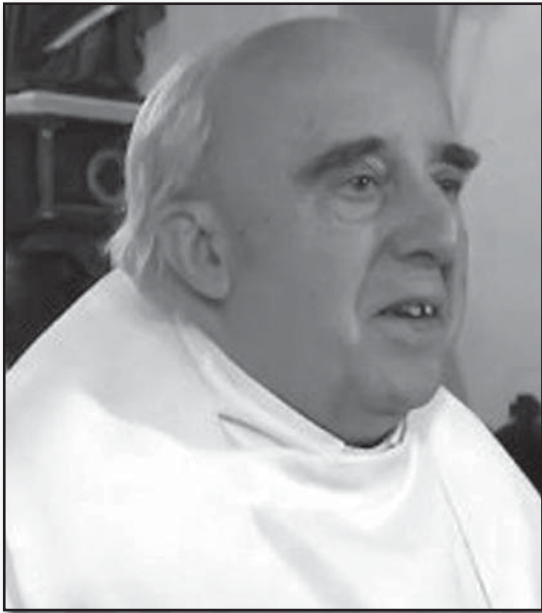
LECTORI SALUTEM

CHRISTUS VINCIT!

Jézus így szólt tanítványaihoz: „Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást” (Jn. 13,34). Jézus, amikor megkérdezték tőle, hogy melyik az első parancs, azt felelte: „Az első ez: Halljad, Izrael! Az Úr a mi Istenünk az egyetlen Úr. Szeresd a te Uradat, Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből. A második ez: Szeresd felebarátodat, mint önmagadat. Ezeknél nagyobb parancs nincsen.” (Mk. 12,29-31). A tízparancsolat első és legfontosabb törvénye az emberi élet, a hit és a katolikus vallás alapköve. **Isten létének elismerése, szakrális valójának tisztelése, legfőbb tanításának megértése és megélése földi létünk alapvető feladata,** amely röviden így foglalható össze: **szeretni mindenkor.** A szeretet esszenciális lényegét, „ércnél maradandóbb” üzenetét Szent Pál apostol szeretethimnusa örökíti meg: „Szólhatok az emberek vagy az angyalok nyelvén, ha szeretet nincs bennem, csak zengő érc vagyok, vagy pengő cimbalom. (...) Szétoszthatom bár mindenemet a nélkülözők között, odaadhatom a testemet is égő áldozatul, ha szeretet nincs bennem, mit sem használ nekem.” (1. Kor. 13,1,3). **A Cruciferi Sancti Regis lovagi közösségének részeként Istennek tett örökérvényű fogadalmunk kötelez bennünket a szent törvény betartására, melyre tizenhárom lovagi erényünk épül.** Ha szeretet nincs bennünk, nem szeretjük sem az Istent, sem önmagunkat, sem embertársainkat. Szeretetünk önmagában mit sem ér, ha nem mutatjuk ki, ha nem nyilvánul meg gondolkodásunkban és tetteinkben. Szeressetek Testvéreik! Bármi történik veletek az életben, bárhová sodor benneteket a sors. Úgy szeressetek, ahogyan szeretnétek, hogy titeket is szeressenek. A szeretet elpusztíthatatlan, nem szűnik meg soha. „Most még megmarad a hit, a remény és a szeretet, ez a három, de közülük a legnagyobb a szeretet.” (1. Kor. 13,13).

„Ahol szeretet és jóság, ahol szeretet, ott van Istenünk”.

„ADJ NEKEM LELKEKET, URAM!”

Boldog Sándor István, a „szerény vértanú”

mindezt, hogy sem bántó, sem sértő nem volt, mégis határozott. Így a kis klérus nagy díszje lett az Eucharisztikus kongresszusnak. Erről nagyszerű fénykép maradt fenn, ami ma szinte közkezen forog. Érdekes rajta megfigyelni, hogy itt is az ő szerénysége dominál. Hiszen nem áll középben, nem kérkedik vele, de nyilván a közóhajnak engedve a kép szélére húzódik.

Távol állt tőle, hogy dicsekedjék, hogy munkáját elismerjék. Természetesnek tartotta, hogy amit képes megtenni, amit szükségesnek lát, azt megtegye. Ilyen lelkülettel tartotta kezében a templomunk tisztaságát, az oltárok díszítését, az egyéb sekrestyési munkákat is. Pedig akkor

ott ugyancsak sok munka volt, hiszen minden pap külön-külön misézett. Ehhez járult még télen, nagy hidegben a templom fűtése is, ami

akkoriban két kokszkályhával történt. Ezek az oltár mellett állottak. Két mise között lehetett mindig feltölteni, és igazítani őket. Mindezek mellett ott volt a nyomda és a kiadóhivatal. Hogy ott mivel tevékenykedett, arról információim nincsen, hiszen nekem oda bejárásom nem volt. Azt azonban mint külső szemlélő tudom, hogy minden szabadidejét lekötötte. Sokszor láttuk az intézetből a nyomdába futni. Útja ott vezetett el a mi láncohintánk mellett. „Sándor úr hajtson meg!” kiáltottuk neki. Ha megtehetette, jól felpörgette a hintát, aztán tovább sietett. Ha nem tudott ránk időt szakítani, úgy futtában elmondott egy jó tréfát, amin jól nevtünk. Amíg mi kacagtunk ő máris elsietett, mi pedig magunk pörgettük tovább a hintát.

A nyomda volt tulajdonképpen az, ami őt idecsalogatta. Itt ismerkedett meg rendünkkel és itt kapta meg azt az isteni hívást, ami azután életének célja lett. Újpest hajdanán igen sok munkásfiú otthona volt, akiket összegyűjteni, nevelni, értelmes emberekké formálni - azaz Don Bosco szellemében a jóra tanítani - nem volt könnyű feladat. Sándor István mégis ebben a fájdalmasan nehéz, mégis oly szép célban ismerte fel az Isten szándékát és saját küldetését. Ehhez nagy segítségét nyújtott neki nemcsak a Szalézi rend, hanem a KIOE (Katolikus Ifjúsunkások Országos Egyesülete) is.

Szeretetre méltó modorával elérte azt, hogy ezek a fejlődő korban lévő fiatalok igen nagy szeretettel vegyék őt körül. Sokan - különösen azok, akik mint gyerekek, itt nőttek fel - boldogan hallgatták és követték tanácsait. Örült, hogy tanítványaiból igaz katolikus keresztények maradtak felnőtt korukban is. Erre vágyott, ezt szorgalmazta összefüggéseivel.

Ezek az összefüggések tulajdonképpen az aktuális vallási, illetve a felnőtt viselkedési témákról volt szó. Ma úgy mondanánk, hogy ezek tulajdonképpen felnőtt hittanórák voltak, amiket Sándor István akkor is folytatott, amikor már tilos volt. Ezekért a fiatalokért áldozta fel életét, mert nem volt szíve cserbenhagyni őket. Így teljesítette küldetését és vállalta a vértanúságot, amiről joggal érezte, hogy Isten ezt várja el tőle.

Bíró Lóránt SDB

Újpest hajdanán igen sok munkásfiú otthona volt, akiket összegyűjteni, nevelni, értelmes emberekké formálni - azaz Don Bosco szellemében a jóra tanítani - nem volt könnyű feladat. Sándor István mégis ebben a fájdalmasan nehéz, mégis oly szép célban ismerte fel az Isten szándékát és saját küldetését.

Amikor Sándor Istvánról beszélünk, önkénytelenül felrémlik előttünk alakja, kedves, baráti mosolya, segítőkészsége és vídamsága, ami felejthetetlen volt. Gyermekkoromban ismertem meg őt, s bár „Sándor úrnak” szólítottuk, minden szava éppen olyan fontos volt a számunkra, mint a szalézi atyák intelmei, vagy utasításai. Szeretetteljes, de határozott, és következetes ember volt. Ha játszani hívtuk és egyéb munkájától megtehetette, örömmel tartott velünk. Ha nem ért rá, akkor valami tréfával mentette ki magát. Ezen jól nevtünk és ő ment a dolgára, mi pedig játszottunk tovább.

Ahogy cseperedtem, elkezdődött a „kis klérus”, azaz a ministránsok szervezése is. Ebből ki-maradni ugyancsak szűgyen lett volna. Én is boldogan jelentkeztem. Már az első próbán egy életre szóló figyelmeztetést kaptam Sándor úrtól: „Itt nem lehet így viselkedni!”. Szavai még ma is a fülemben csengenek, valahányszor az oltárhoz megyek. Olyan kedvesen, mégis egyenesen mondta

Sándor István felajánló imája (amit neveltjeivel minden nap elmondott).

Uram Jézus! Neked ajánlom fel a mai nap minden imádságát, munkáját, örömet, csalódását, szenvedését. Add meg nekem és minden munkás testvéremnek a kegyelmet, hogy úgy gondolkozzunk, mint

te. Veled imádkozunk, dolgozzunk és veled élünk! Add, hogy teljes szívünkből szeressünk téged, s mindenütt, minden erővel neked szolgáljunk! Jöjjön el a te országod közénk, a gyárakba, a családokba. Ismerjenek és szeres-

senek téged mindenütt és mindenkor. Ments meg minket a bajtól és a büntőtől! Legyen kegyelmed azokkal, akik veszélyben forognak. A munkában meghaltak békében nyugodjanak. Ámen

„EGÉSZEN SZÉP VAGY, MÁRIA”

A Szentkúti Szűzanya kegyzobra 2013. október 14-én „vendégségbe ment” a budapesti Szent István Bazilikába, hogy a felújítás idejére se legyen elzárva a zárandokoktól. Sajátos együttlétnek lehetünk tanúi. A Szűzanya kegyzobra mellett a Szent Jobb mellett nyugszik, amely őnéki 1038-ban a koronát - s vele az országot - felajánlotta.

A csíksomlyói búcsúra igyekvőket minden évben egy, arra a búcsúra kiválasztott mottó fogadja, amely a kegytemplomhoz vezető út fölé van kifeszítve. Néhány éve jelen cikk címe volt a mottó.

A szemlélés szépsége ezúttal különösképpen adta meg a budapestieknek és a környékén élőknek. Nemzeti kegyhelyünk, Mátraverebély-Szenkút felújítási munkálatai miatt ugyanis a Szentkúti Szűzanya kegyzobra 2013. október 14-én „vendégségbe ment”. No nem messi idegenbe, hanem övéihez, a budapesti Szent István Bazilikába, hogy a felújítás idejére se legyen elzárva a zárandokoktól.

Sajátos együttlétnek lehetünk tanúi. A Szűzanya kegyzobra mellett a Szent Jobb mellett nyugszik, amely őnéki 1038-ban a koronát - s vele az országot - felajánlotta. Elgondolkodtató így együtt szemlélni őket.

Méltatlan támadások persze voltak, vannak, lesznek. 2000-ben, a millenniumi ünnepségsorozat kapcsán is akadtak olyanok, akik a Szent Jobban „tetemcafatot”, a Szent Koronában „svájcisapkát” láttak. Ők nyilván nem értik, miért utazik valaki 2013 októberében messze földről, vár órákat, ölt népviseletet egy „fadarab” miatt.

Az efféle vádakra a legfrappánsabb választ Barsi Balázs ferences atyától hallottam. Amikor Sümegyen a Fájdalmas Szűzanya kegyzobrát mutatta be nekünk, elmondta, hogy míg az eredeti kegyzobrot az oltár felett elzárva tartják, csináltattak egy élethű másolatot is, hogy a zárandokok megérinthessék, megsimogathassák. Az atya lelkesen magyarázta: „Kedves testvérek, ez nem bálványimádás, mert a mi ragaszkodásunk nem az anyagnak szól, hanem a SZEMÉLYNEK, aki az anyag mögött van!”

A szobor maga tehát - még ha olyan természetfeletti csodák fűződnek is hozzá, mint pl.

a Csíksomlyói Szűzanya szobrához - valóban „csak anyag”. De lelki szemünk elé állítja azt, akit valóban tisztelünk, illetve - az Úr Jézus esetében - imádunk. Milyen magától értetődőnek vesszük, ha egy otthonba lépünk, s ott a hitves, a gyermekek, az unokák fényképeire lelünk. Ki mondhatná azt, hogy „mit vagyunk úgy oda, az csak egy darab papír”? Akkor látunk he-

lyesen, ha az anyag mögé látunk. Ahogy a költő mondja: „Csak bot és vászon, / de nem bot és vászon, / hanem zászló.” (Kosztolányi Dezső: Zászló).

A „zászlót”, vagyis a kegyzobrot - mely budapesti tartózkodása idejére új ruhába „öltözött” - rendünk sorfala között, a Bazilika kapujában fogadta Erdő Péter bíboros úr. A Szűzanya szobrát ezt követően a szentkúti ferencesek, valamint palóc népviseletbe öltözött lányok, asszonyok kíséretében vitték a szentélybe, majd a szentmiseáldozat bemutatása következett.

Főpásztorunk a szentmise kezdetén felajánló imádságot mondott a kegyzobor előtt, melyben kérte a Szűzanyát: esdje ki a Lélek megújító erejét nemzetünk számára, és anyai figyelmességével kormányozza szívünket, elménket, akaratunkat. A bíboros úr kiemelte: **Szűz Mária az erő és remény forrása a történelem útjain zárandokló**

Egyház számára. Ezt követően a búcsújárásról, a hívő emberek élő szokásáról beszélt, melynek célja a szentekkel és rajtuk keresztül az élő Istennel való találkozás.

Erdő Péter felidézte a kegyhely történetét, majd szólt annak ma is erős, időszerű kisugárzásáról: „Mátraverebély-Szenkutat a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia 2006-ban, a nemzet lelki megújulásáért tartott imaévben, nemzeti szentélynek nyilvánította. Ugyanebben az évben a fatimai nemzeti zárandoklaton felajánlottuk hazánkat és népünket a Boldogságos Szűz Mária Szeplytelen Szívének. Akárcsak Szenkúton, most a Szent István Bazilikában is imádkozunk népünk lelki megújulásáért”. Tudjuk és érezzük, hogy a magunk erejéből nem vagyunk képesek megoldani minden gondunkat. Ezért könyörgünk Isten irgalmáért, ezért kérjük a Szent Szűz anyai közbenjárását. Ha pedig hazatérünk, figyelmesen járjunk. Vegyük észre a változásokat életünkben és környezetünkben. Vegyük észre és köszönjük meg, ha egyszerre csak megjelenik körülöttünk és bennünk a csoda, ha megtapasztaljuk Isten különleges szeretetét” - zárta szentbeszédét Erdő Péter bíboros.

A szentmise után a hívek a szobor elé járulhattak kéréseikkel és hálaikkal. A hódolat után a Mária-szobor a Szent Jobb-kápolnába került, ahol a zárandokok a szentkúti felújítási munkálatok idején is leróhatják előtte tiszteletüket.

Engedtessék meg egy személyes megjegyzés a végére, mint a szobor mellett díszőrséget állók egyikétől: sokak szemében láttam azt a könnyet, azt a szobor mellé cövekeltséget, amely mind-mind arról tanúskodott: „nem bot és vászon - hanem zászló”!

„KI ENGEM ARRA MÉLTATTÁL”

Húsz éve alakult újra a Szent István Lovagrend

1993. augusztus 20-án, Szent István Király ünnepén Dr. Paskai László bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek Úr elfogadta a Rend újraindítására tett szándékot és aláírta a Rend alapokmányát, útjára bocsájta a Szent István Lovagrendet.

A Rend küldetése a Szent István király által megalapított keresztény állam örökségének folytatása, ezért idén kiemelten fontos volt a Lovagrend fő ünnepe: augusztus 20-a. Mint minden évben, ilyenkor azon rendtársak is Magyarországra jönnek, akik szintén a Rend tagjai, de a földrajzi távolság miatt életvitelszerűen anyaországtól távol élve végzik szolgálatukat a mindennapokban.

A Lovagrend eszmeiségét „örökös tisztségviselőkhöz” történő szellemi kapcsolódással is kifejezi, így többek közül a Lovagrend Örökös Fővédnöke, Szent István Király. Ezért a Rend fő ünnepe augusztus 20-a.

Az Ország Kenyerét most is a Bazilika előtt, a Szent István téren áldották meg az ünnepi szentmise alkalmával, melyet Dr. Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek celebrált, míg a Szentbeszédet Bosák Nándor debrecen-nyíregyházi megyéspüspök mondta el. A Szent Jobb körmenet alkalmával az ereklyét a Magyar Honvédség alakulatai kíséretében vitték körbe, megmutatva Nemzetünk egyik fő jelképét.

A rendi eseményhez tartozik, hogy ilyenkor nyílik alkalom arra, hogy akik kiérdemelték cselekedeteikkel, azon Rendtársak várományosi, tagi, lovagi vagy mesteri fogadalmat tegyenek. Szent István király tette le a keresztény Magyar Állam alapjait, amelyet a Szűzanyának ajánlott fel. A Lovagrend eredetéből adódóan az általános lovagi erények magas fokú gyakorlása mellett meg kell feleljünk a Szent István király Intelmeiben (Kr.u. 1015) foglalt, az erények gyakorlására vonatkozó követelményeknek is. Ezekből következően a Szent István Lovagrend minden rendű és rangú tagjai keresztények és magas fokon kell gyakorolják mindennek előtt a Szeretet, majd a Hit és a Remény, a Bölcsesség, a Bátorság, a Türelem, az Igazságosság, valamint a Becsület, a Szelídség, a Jóindulat, az Irgalmasság, a Mértékletesség és a Szemérmesség erényeit. Mindezek megtartásával a Szent István Lovagrend, (Cruciferi Sancti Regis) tagjaként hozzájárulhatunk Szent István Király műve folytatásához, kérve Szentjeink közbenjárását.

Ennek tudata nagy erőt ad abban, hogy a Szent Király alapításához, felajánlásához, ősi hagyományainkhoz hűek maradhassunk, gya-

koroljuk hitünket, védve az Egyházat, a nemzetet a hitetlenséggel szemben. Keresztényként életünk során arra kell törekednünk, hogy felebaráti szeretettel tekintsünk a rászorulókra, a szegényekre, a betegekre és minden felebarátunkra.

A Lovagrend tagjaként, megélve ezen törekvéseket, olyan elkötelezettséget jelent, melyet ha egyszer magáévá tesz, magáénak érez valaki, akkor attól nem tud - nem akar - elszakadni. Nem a külsőség volt az, amit Szent István király fontosnak tartott. Sokkal inkább látta az állam erősségét a belső HIT felépítésében. Ma sem könnyebb megvalósítani mindazt, aminek alapja példaként áll előttünk. Egy összetartozó közösség, az egymás előtti példamutatás és a lelkigyakorlatokon való rendszeres részvétel viszont fel tud emelni arra a szintre, amely képessé teszi az embert a lovagi élet megélésére.

Amikor az államalapító Szent István királyra emlékezve - tisztelegve a Szent Jobb előtt - egybegyűlünk, mindig megdöbben a szívünk. Ezt a lovagi érzést elmondani sokkal nehezebb, mint emberként belül megélni. Esendőségünk és hibáink ellenére ettől remélhetjük, hogy valaha méltóvá válhatunk elődeink áldozatos munkájának folytatására, lelki és szellemi örökségük megőrzésére abban a modern kori harcban, amit már húsz éve vívunk.

Isten nagyobb dicsőségére és a Cruciferi Sancti Regis javára.

Székely Péter Csaba CSR

AVATÁS

Augusztus 19-én lovagi ígéretetek megtételére került sor címtemplomunk, a Budapesti Szent István Bazilika Szent Jobb kápolnájában. Lovagi fogadalmat tett: Hamrák Ferenc és Nyárády Pál (Észak-Amerikai Csoport), valamint Szakács Ferenc Sándor (Erdélyi Csoport). Szívvel gratulálunk Testvéreinknek! Christus vincit!

„TÉGED, ISTEN DICSÉRÜNK”

(Hálaadó szentmise Lovagrendünk újraindulásának húszéves évfordulója alkalmából)

Hálaadásra gyűltünk össze október 8-án, Magyarok Nagyasszonya ünnepén a Szent István Bazilikában. Rendhagyóbb alkalom volt ez, az évente szokásos rendi Te Deum miséknél. Idén ugyanis huszadik alkalommal mondott köszönetet rendi közösségünk az újraindulásért, s kérte Isten kegyelmét a további szolgálathoz.

A szentmisét - Erdő Péter bíboros atya megbízásából, közbejött szentszéki távolléte miatt - Cserháti Ferenc, esztergom-budapesti segédpüspök atya mutatta be.

Húsz évvel ezelőtt, a Rend újraindulásakor megszilárdulóban voltak az új, szabad Magyarország jogállami keretei, a szentistváni alapokra felépített modern, polgári intézményrendszer. **Szent István király örökségéhez** azonban **hozzátartozott a hitbéli szilárdság és a nemzet szolgálatára való elkötelezettség** is. Nemzeti történelmünk e korszakában volt már olyan közösség, amelynek tagjai elkötelezték magukat Krisztus és a Szent Király előtt az emberek szolgálatára, a zarándokútvonalak védelmére, a zarándokok befogadására, ellátására és gyógyítására, az értük való imádságra, valamint lelkipásztori szolgálatukra. István, a Szent Király jónak látta, hogy így legyen. Ez önmagában is elegendő arra, hogy ezt a lovagrendi szolgálatot újraindítsuk és tovább folytassuk. Első Szent Királyunk

utódai is támogatták a lovagrendi közösséget, jogilag is szervezett keretben biztosítva a Rend működéséhez, elnyerve ezzel a pápai jóváhagyást.

Ispotályos kanonokrendünk az országra törő ellenséges támadásokat már nem tudta átvészelni, így a rendi működés több évszázadra megszakadt. Ennek ellenére a rendi

hivatás továbbra is aktuális maradt. Viszonytagos évszázadok után, a huszadik század utolsó évtizedében nyílt meg a lehetőség arra, hogy Szent István felajánlásából a sziklára épült államiságunkat újjáalkothassuk. Az 1993-ban újraindult Szent István Lovagrend is ennek eklatáns példája. Modern, polgári Magyarországot építünk, de örök értékekre és a Szepletkörre alapozva. Nekünk, a Lovagrend tagjainak, akik életvitelükön keresztül járulnak hozzá Isten dicsőségének előmozdításához, szükségünk van az imádságos háttérre, a kegyelmek kieszközlésére, a segítő szeretet tetteire. Lovagrendi öltözetünk a kegyelem palástjaként borítsa be életünket, s fogadja be az úton velünk együtt zarándokló rászorulókat is. Így szolgáló hivatásunk megtermi gyümölcsét Isten nagyobb dicsőségére és felebarátaink javára.

Húszéves újkori rendi működésünk ezeréves hagyomány, elődeink munkájának folytatása, ugyanakkor ma is új, és kreatív szolgálat. **Egyházi közösség vagyunk, életünk közepontjában Krisztus áll.** Az Istennel megélt személyes kapcsolat ad küldetést számunkra az embertársainkkal való személyes törődésre és az örökévalóság felmutatására. Palástunk ezért nem dísz, hanem jel. Jele Isten örök, mindent megelőző szeretetének. Isten tegye teljessé mindazt a jót, amit megkezdett bennünk és általunk.

Korencsi Attila és Novák György CSR

ZARÁNDOKLAT A SZENT KIRÁLY TISZTELETÉRE

Szent István király halálának 975. évfordulójáról Székesfehérvár nagyszabású ünnepségsorozattal emlékezett meg. Az államalapító királyunkra emlékező, Székesfehérvárra és Bodajkra szervezett zarándoklaton 2013. november 9-én lovagrendünk hétfős delegációja is részt vett.

Rendünk már augusztus 14-én képviseltette magát királyaink temetkezési helyén, a székesfehérvári prépostsági templom romkertjében, a Szent Jobb jelenlétében, Erdő Péter bíboros, prímás, érsek atya által bemutatott szentmisén. Nem sokkal ezután nyílt meg a Székesfehérvári Egyházmegyei Múzeumban az „István, a Szent Király” címet viselő kiállítás.

A színvonalas tárlat lehetőséget biztosított arra, hogy évszázadok után Székesfehérváron, Szent István sírja közelében több, külföldön (Bécs, Ragusa) őrzött ereklyét is bemutassanak. A kiállítás áttekintést adott a Szent Király kultuszáról, a nevét viselő intézményekről is. Ez utóbbiak sorában a Szent István Lovagrendről is készítették a középkori múltat és az újraindulást követő jelen

bemutató tablót. Szent István tiszteletén túl ez a megtisztelő figyelem is indokoltá tette, hogy Rendünk látogatást tegyen a kiállításon. A Szent István király három legnagyobb hermája (a Rómában készült zágrábi, a Bécsben készült székesfehérvári és a Budapesten készült kalocsai), valamint a királyi szent család (Szent István, Szent Imre és Boldog Gizella) ereklyéi előtt elmondott rendi ima igazán felemelő és nagyon megható volt. A kiállítást idegenvezetéssel tekintettük meg, majd átsétáltunk a közeli ciszterci templomba, ahol Brückner Ákos Előd ciszterci atya fogadott minket. Itt a zsolozsma napközi imaóráját, a déli rendi imáinkat és a Szent Mihály litániát imádkoztuk el.

Székesfehérvártól búcsút véve hazánk egyik legősibb kegyhelyére, Bodajkra mentünk, amelyet - a török kiűzése után több évtizeden keresztül itt szolgáló kapucinus atyák feljegyzései szerint - már a korai Árpád-kor óta „csodálatos hely”-ként tisztelték a Boldogságos Szűz Mária tiszteletére emelt kápolnája és gyógyforrása miatt. A hagyomány szerint már Szent István király, valamint Szent László király is kérte itt a Szűzanya közbenjárását.

Horváth József atya vezetésével a Bodajki Segítő Szűz Mária kegyképe előtt loretti litániát imá-

koztunk, megemlékeztünk Rendünkről, s a Segítő Szűz Mária közbenjárását kértük rászoruló rendtársainkért. Imádságunkat József atya áldoztatással és szentségi áldással zárta le.

A lelki élményekben gazdag zarándokutunkat felidézve befejezésül álljon itt szó szerint az a bejegyzés, amit delegációnk a székesfehérvári kiállítás emlékkönyvébe írt:

„A Szent István Lovagrend az Esztergom-budapesti Főegyházmegyében egyházi magántársulás formájában idén ünnepelte újraindulásának 20. évfordulóját. A Szent Agoston Regulája szerinti evangéliumi életforma minél teljesebb követésének helyreállítása mellett célja Isten dicsőségének előmozdítása tagjai életén keresztül, a magyarságnak tett szolgálat és a felebaráti segítségnyújtás a Szent István-i örökség szellemében. A Lovagrend ezúton mond köszönetet a színvonalas kiállítás alkotóinak munkájukért, amelyet Szent István király emlékének és tiszteletének megtartása érdekében tettek. Szent István király, ki a Boldogasszonyt buzgón tisztelted, könyörögj értünk! A Szent István Lovagrend tagjai - Székesfehérvár, 2013. november 9.”

Korencsi Attila CSR

A STEFANITA SZERETETSZOLGÁLAT HÍREI

Szeretetszolgálatunk december 20-án 200 ezer forint értékben téli ruhanevet adományozott a szentendrei Szent Erzsébet Karitásznak. Egy nagylelkű adományozó alapítványunkon keresztül hozzásegített egy többgyermekes hajléktalan családot, hogy karácsonykor saját lakásba költözhesenek. Tartós élelmiszercsomagot küldtünk

egy kazincbarcikai és egy horvátnémeti, beteg gyermekét nevelő családnak, 20-20 ezer forint értékben. A gombosi turul szobor elkészítését idáig összesen 200 ezer forinttal támogattuk. Hálás szívvel várjuk a további adományokat.

Nagy Magdolna CSR

SEGÍTSEN, HOGY SEGÍTHESSÜNK!

Kérjük támogassa Ön is a Stefanita Szeretetszolgálat munkáját. Felajánlásait az alábbi címre küldheti:

Stefanita Szeretetszolgálat Alapítvány

Levelezési cím: 1054. Budapest, Bank u. 1.

Számlaszám:

Pátria Takarékszövetkezet 65100149-11369754

Adószám: 18115453-1-41

IBAN szám: HU75651001491136975400000000

Hálásan köszönjük a segítséget!

FUNDAMENTUM

(Konferencia Esztergomban Szent István Királyról)

„Az első szent király itt született, s azóta szent város ez: szent és gyámoltalan.”
(Babits Mihály: Szent király város)

Szent István stabil, krisztusi alapokra építette államát. Ez az a fundamentum, amelyről a szent királyra emlékező, november 15-én megrendezett konferencia a címét kapta. A városhoz kötődő kiváló előadók idézték fel Szent István király személyét és kultuszát, valamint számoltak be legújabb kutatásairól.

Esztergom - mint az első fejedelmi és királyi székhely, Szent István születésének, megkoronázásának, majd halálának színhelye - a szent, de a konszolidáltnak nem nevezhető helyi közállapotok miatt mára ismét gyámoltalanná vált város, ha nem is tudta nyújtani mindazt a bőséget, amivel Székesfehérvár ünnepelte Szent István királyt, igen színvonalas konferenciával emlékezett meg a szent király halálának 975. évfordulójáról.

A tavaszi lelkigyakorlatunk előadójaként megismert Török Csaba teológiai tanár István király tiszteletének történetéről adott áttekintést. Felidézte, s újraolvasásra ajánlotta Szent István ma ismert három legendáját: az 1070-es években született nagylegendát, a körülbelül egy évtizeddel később szerkesztett kislegendát, valamint a Hartvik püspök által 1116-ban írt legendát. Elmondhatjuk, hogy évszázadokon keresztül töretlen Szent István tisztelete, amelynek új felvirágzását a barokk korban érzélték. Nem véletlen, hogy első szent királyunk államszervezői nagyságát éppen a török kiűzése utáni időben állították példaként és közbenjáróként az államot újjászervező nemzetre. Az első nyomtatott magyar nyelvű szöveg is Szent Istvánnal kapcsolatos, Anton Koberger nürnbergi nyomdájában 1470-ben készült el, s a Szent Jobb tiszteletére írt himnusz volt. Az „Ó, dicsőséges Szent Jobb kéz” kezdetű himnusz korunkban már sajnálatosan kevésbé ismert és énekel.

Ugyancsak ismert rendi körünkben Miskei Antal történész, aki nemrég harmadik szerdai találkozásunk egyikén tartott előadásában beszélt érdekesítően Szent István koráról. A konferencián az európai összefüggéseket is láttatva tartotta meg előadását az államalapítás, a királyavatás témájáról. Következtetése szerint az államalapítás egyik legfontosabb mozzanata az egyházszerve-

avatták királlyá Esztergomban, a Szent István első vértanú tiszteletére szentelt templomban. Ez a nap a középkori időszámítás szerint az új 1001. év, azaz az új évezred első napja is volt.

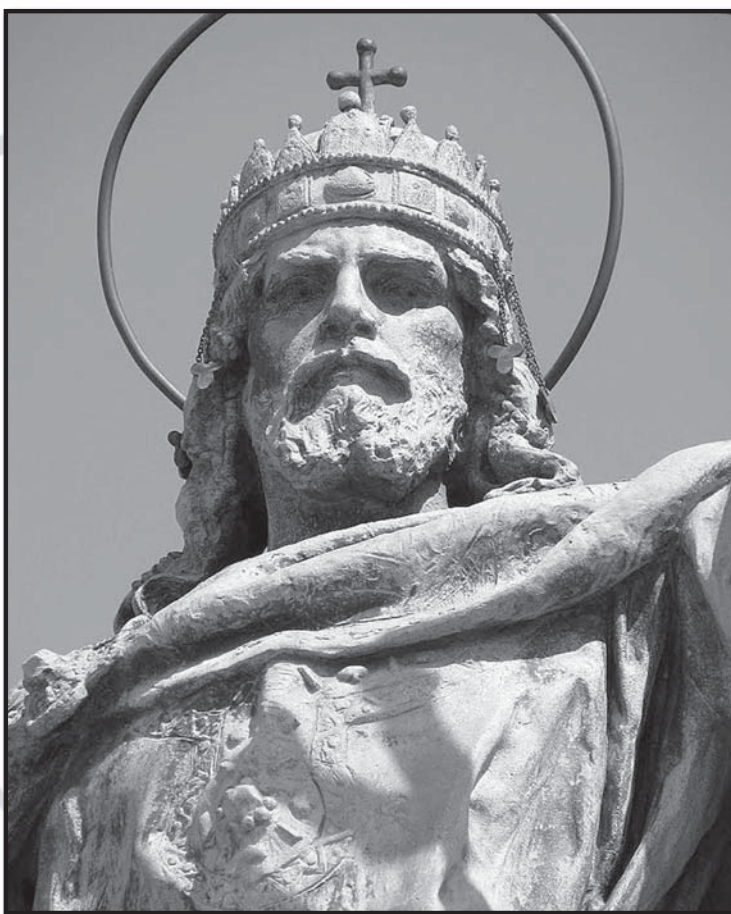
Az ország felajánlása Szűz Máriának több előadásnak is témája volt, a kutatók ennek helyszínéknél szent Esztergomot jelölik meg. Ennek, a magyarság számára meghatározó közjogi és vallási cselekedetnek az ábrázolása éppen a középkori Szent Adalbert Székesegyház díszes kapuján, a porta speciosa-n jelenik meg először.

Hegedűs András, a Prímási Levéltár igazgatója nagyhatású előadást tartott Szent István király fiához, Imre herceghez intézett intelmeiről. E mű nem csak királytűkőr, a Tízparancsolat mintájára tíz fejezetre osztott erkölcsi intellem, hanem közjogi munka is, amely Szent István rendelkezéséből minden utódát is köti, ma is időszertű és alkalmazandó vezérfonal a közhatalmat gyakorlók számára.

Horváth István régész, múzeumigazgató Rendünk számára is örömdetes hírről szolgált a konferenciát záró előadásában, amely szerint a jövő évben, ha a kellő anyagi forrás is rendelkezésre áll, megkezdődhet egy minden eddiginél részletesebb feltáró munka Esztergom Szentkirály nevű déli városrészében, ahol a Szent István Lovagrend - ahogyan igazgató úr az előadásában megnevezte: a Szent Király kereszteseinek kanonokrendje - temploma és rendháza állt. Az intézmény az Árpád-kor történelmében kiemelkedő jelentőségű, hiteltel helyként működött. A legnevezetesebb közjogi esemény, amely az esztergom-szentkirályi Stefanita Rendházhoz kötődik, hogy II.

András király a beregi erdőben tett elköteleződése után, a keleti hadjáratból hazatérve hivatalosan itt erősítette meg a Beregi Egyezményt.

Korencsi Attila CSR

zés volt, ezt követve épült ki a világi közigazgatási szervezetrendszer is. Kutatásai szerint Szent Istvánt Jézus Krisztus születésének ezredik, Nagy Károly császárra koronázásának kétszázadik évfordulóján, az első évezred fordulóján, azaz december 25-én

„BOLDOGOK A BÉKESZERZŐK..” (MT. 5,9).

Őszi lelkigyakorlatunk az idén a megszokottól eltérő helyszínen, a Ciszterci Nővérek Boldogasszony Háza Monostorában került megrendezésre, Kismaroson. Lelki vezetőnk ebben a három napban dr. Jelenits István piarista szerzetes volt.

A Magyar Katolikus Lexikon meghatározása szerint a lelkigyakorlat (exercitia spiritualia) egy, a hitünk alapigazságait érintő, gondosan megtervezett, gyakorlati következményekkel járó elméleti rendszer, vagyis az **elmélyülés arra irányul, hogy abból jó elhatározások szülessenek.** Lelkigyakorlatot végezhetünk csoportosan is, ebben az esetben az elméleti pontokat közösen hallgatjuk meg, együtt veszünk részt a liturgiákon, de a bennünk megfogalmazódó döntések egyénié. A lelkigyakorlat nem egy tanfolyam, nem az az elsődleges célja, hogy új információkhoz jussunk, hanem egy olyan légkör megteremtése és betöltése, amely megnyitja a szívünket a lét titkai, a mély gondolatok előtt.

A péntek esti nyitóelmélkedésen István atya az aktuális ünnepre hivatkozva arra hívott minket, hogy Szent Erzsébet példáját követve, de ne csak a szegények, hanem családunk felé is fordulva keressük az Isten útját és akaratát.

A kereszténység kezdetben alapvetően a városokban terjedő vallás volt, ahol az állandó háborúk miatt sok volt az árva és a hadirokkant. A pogány környezetben kirívó volt, hogy az elesettek felé fordulás a keresztények részéről nem csak a saját közösségükre korlátozódott. Mivel a keresztényülözések során mindig a becsületesebb embereket ölték meg, a hiányuk feltűnést keltett a köztudatban és egy idő után melléjük állt a közvélemény, így válhatott a kereszténység fokozatosan államvallássá. A Római Birodalom bukása után a barbárok a keresztények révén vették át a latin nyelvet és a római műveltséget, ők teremtették harmóniát az új népek pogány elemei és a görög-római kultúra között, így alakult ki az egységes európai kultúra.

Ma a keresztény értelmiségnek van jelentős közvetítő szerepe a különböző csoportok, a társadalmi rétegek és egyes népek esetében is. A kilencvenes években bekövetkezett fordulat új helyzeteket teremtett. Visszakaptuk az iskoláinkat, de nem volt szakember, aki taníthatott volna, mert addig az egyházi intézményekben végzett diákok nem mehettek olyan egyetemre, ahol emberekkel való foglalkozásra képezték volna ki őket. Meg kellett tanulni élni a szabadsággal és kitapasztalni, hogyan

lehet átadni ebben a közegben a korábban kis körben őrzött kereszténységet.

A szellemi kibontakozás egy szelíd, csendes, lassú folyamat. Erre is igaz Illyés Gyula szemléletes példája: ha valaki egy madarat őriz a markában és el akarják venni tőle, nem tud ököllel küzdeni,

mert összeroppan a madár. **Nem nagy stratégiák kidolgozása a feladatunk, hanem, hogy tevékenyen tegyünk, amit a lelkiismeretünk diktál. Érezzünk felelősséget a közös ügyért és higgyük, hogy a megújulás Isten szándéka szerint történik. Fontos, hogy amit teszünk, az ne megosztást szítson és soha ne szegyenítsen meg másokat.** Csak ilyen módon lehetünk jelen a mai modern városokban is. Nem lehet az embereket taktikai megfontolásokkal, erőt demonstrálva megszólítani. **A közéletben csak akkor tudunk meggyőzően előrelépni, ha méltók vagyunk ahhoz, amit képviselünk, ha a megnyilvánulásaink belső meggyőződésből fakadnak.**

Jézus Krisztus tanítása a szegények, kizsájtítottak iránti felelősségről most is aktuális, az egyháznak ma is feladata, hogy rájuk figyeljen. Az ókeresztény korban és Szent Erzsébet idején egyértelműbbek voltak a szituációk, akkor nagyobb volt a nyomorúság és a kiszolgáltatottság, ma magasabb a társadalom életszínvonala. **Jót tenni, erőnyeket gyakorolni nem csak alkalmanként kell, az erény maradandó készség a jóra.** A hit, a remény és a szeretet az ember élet-tartalmát meghatározó tényezők. Az ókori filozófiában az erényt középútnak tekintették két szélsőség között, ahogy a bátorság áll a vakmerőség és gyávaság között. De a szeretet nem ilyen középút, nincs mértéke, de **az igazi szeretethez világos látás kell.** A szeretet túlzó megnyilvánulásai mögött nem a másik javának keresése áll.

A vasárnapi záró elmélkedésben érintettük a hazaszeretet kérdését is. Ahogy az otthonunk attól otthon, hogy különbözik másokétól, nemzetünknek is vannak olyan tulajdonságai, amelyek megkülönböztetnek minket a többi nemzetétől. De nem lehet úgy szeretni a saját hazánkat, hogy közben gyalázzunk másokat. A trianoni békeszerződés és a szomszédos népekkel kialakult viszonyok könnyen szélsőségekhez vezethetnek és ha a nemzet öntudatát ez határozza meg, az mindenki számára veszedelmes lehet. **A keresztény értelmiség feladata, hogy az ellenséges kapcsolatba keveredett népek értékeit észrevéve feloldja a fájdalmaikat és segítsen közös belátásra jutni.**

Lovagrendünknek is a különböző csoportok közötti közös pont megtalálására kell törekednie. Nem elszigetelődni, önmagunk megőrzésén fáradozni, hanem erőnket, tudásunkat összeszedve annak a lehetőségét keresni, hogy nyíltan, eleven segítőként legyünk jelen az emberek életében, ebben a gyorsan változó világban.

„AKKOR SZERETÜNK JÓL, HA MEGBOCSÁTUNK”

Gondolatok a megbocsátásról

Isten megbocsátott és folyamatosan megbocsát az embernek, mert végtelenül szeret bennünket. Ezzel adja meg az örök reményt az Ő majdani boldogító színe látására. A bűnre egyetlen pozitív megoldás van: a bocsánat. Mivel Isten megbocsát az embernek, az ember sem teheti meg, hogy nem bocsát meg embertársának. Akkor szeretjük hát jól embertársainkat, ha megbocsátunk nekik, ahogy Jézusunk is tette mindig.

A megbocsátani tudás így a legnagyobb erények közé emelkedik: jó annak, akinek megbocsátottál, mivel felszabadítod a lelkiismerete további furdalása alól, jó magadnak, hiszen jószágodat bizonyítod, az emberség legnagyobb példáját adod ezzel. **A megbocsátás átforgalmazza az emberi kapcsolatokat, egész életüket fordíthat új irányba. Isten felé és egymás felé.**

Fontos, hogy tudjunk megbocsátani önmagunknak. Enélkül másoknak is képtelenek leszünk megbocsátani és nem tudjuk majd elfogadni mások megbocsátását sem. Meg kell tanulnunk büszkeségünket megfelelő korbában tartva, alázatosan elfogadni korlátainkat és tökéletlenségeinket. **Isten formál bennünket, ha nem**

állunk ellen, ha bízunk Benne és ha rábízunk önmagunkat.

Aki hibát követett el és ezzel kárt, szenvedést okozott, annak a sértett előtt is vállalnia kell a felelősséget. Az őszinte bocsánatkérés természetes része a kártérítés, a jóvátétel, amennyire lehetséges. Sajnos sok mindent nem lehet könnyen jóvátenni. A megromlott kapcsolatot viszont helyre lehet állítani és újra lehet kezdeni. Gyakorolnunk kell a mély alázat erényét! Ne legyenek miértek és hogyanok, csakis

annak tudata, hogy embertársunkkal, testvérrünkkel, Isten egy másik gyermekével állunk szemben.

Sértett félként helyes cselekedetünk az irgalmasság erényének gyakorlása. A tiszta szívből kibékülés, az őszinte megbocsátás a másiknak - akár az ellenségeinknek is - egy tiszta lap, az újrakezdés lehetőségét jelenti a másikkal való kapcsolatunkban.

A kezdeti megbocsátást és kibékülést a szeretet újabb és állandó cselekedeteivel kell megpecsételnünk. Mindig úgy kell viszonyulnunk embertársunkhoz, hogy elfogadjuk a másik emberben lévő értékeket. Még akkor is, ha helytelen cselekedetét elítéljük.

A meg nem bocsátó szív nem kedves Istennek, aki arra tanított minket az Ő legszentebb imájában, hogy „Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.” Ha csupán látszat a megbocsátásunk, akkor nagyon meggyengül a kapcsolatunk Istennel, másokkal és önmagunkkal is. A gyűlölet görse azt eredményezi bennünk, hogy összekeverjük az igazat a hamissal, becsapjuk magunkat és a másikat is. Ha neheztlenségünk megmarad bennünk, azt ilyenkor magunkba zárjuk. Sérrelmeink azonban az erős záruk ellenére időként feltörnek, és látszatbékénket végleg összetörik.

Ne feledjük, **ha bármilyen korlát emelkedik Isten és az ember között, az mindig az ember részéről van, s nem Isten részéről.** Jézus halálával és feltámadásával Isten oldaláról minden korlát ledőlt. Így tehát, ha valamiféle korlát akadályoz, visszatart attól az örömtől, békességtől, megelégedéstől, kiteljesedéstől, aminek meg kellene lennie és ami után vágyakozunk, akkor a korlát felőlünk van, és nem Isten oldalán.

A megbocsátás akarati elhatározás a békességre való törekvés és a szeretetkapcsolat folytatása érdekében. A sértett ember akkor tölti be keresztény hitét és szeretetét, ha feltételek nélkül képes a megbocsátásra, ha szabad elhatározással továbbra is „ingyenesen szeret”. Gyakran a valóság bonyolultabb és a bölcs isteni rendelkezések a gyarló emberi értelem előtt rejtve maradnak. Mindig adott azonban számunkra a hit, az ima ereje, a bizalom és az alázat.

VERS

A MEGBOCSÁTÁS IMÁJA

Bocsáss meg Atyám az ellenem vétkezőknek,
Nem tudják, maguk ellen mit cselekednek...
Bocsáss meg Atyám nekem is, kicsiny gyermekednek,
Gyakran mintha magam sem tudnám, miket teszek...
Bocsáss meg Atyám, ne ítélj el akkor sem,
Mikor ostobán a nagy „haragszom Rád” játszom el...

Tudod jól, hogy gyenge és törékeny vagyok,
Szándékom hiába tiszta, mégis hibázhatok.
Könnyelműn bántalak Téged és másokat,
Engedd meg helyrehoznom a károkat!
Segíts, hogy ne csak tudjam, de átérzhessem:
A Te akarod a legfontosabb mindenekfelett!

Pavlicsek Zsolt CSR

MILITIA CHRISTI

Gyűjts fényt a világban Krisztusnak serege,
egyre sötétebb és hidegebb az éj,
Szívedben lángoljon önzetlen szeretet,
s tarts pajzsot mindig az elesettek fölé.

A rémálmok földjén, démonoktól sújtva
kegyelmet ne kérj, nyugalmat ne remélj,
Magad légy a hit, mely világot épít,
s a keresztaláig harcolj Jézusért.

Winkler Márton CSR

Pavlicsek Zsolt CSR

Stefanita Krónika

A Szent István Lovagrend (Cruciferi Sancti Stephani Regis) lapja

ISSN 2060-9906

V. évfolyam, 2. szám. Alapítás éve: 2009. A kiadásért felel: Dr. Ferencz Csaba CSR, a Szent István Lovagrend Nagymestere. Szerkeszti és kiadja: Szent István Lovagrend. Honlap: <http://stefanitalovagrend.communio.hu> E-mail: stefanitalovagrend@freestart.hu. Felelős szerkesztő: Winkler Márton CSR. Nyomdai előkészítés: Bazsó Tamás. Nyomdai munkák: O Pont Bt. Ügyvezető: Győri Énok. A Szent István Lovagrend címe: H-1014 Budapest, I. Úri u. 49. Telefon: +36-1-355-27-76. Bankszámlaszám: Sberbank Magyarország Zrt. 14100000-34297249-01000005